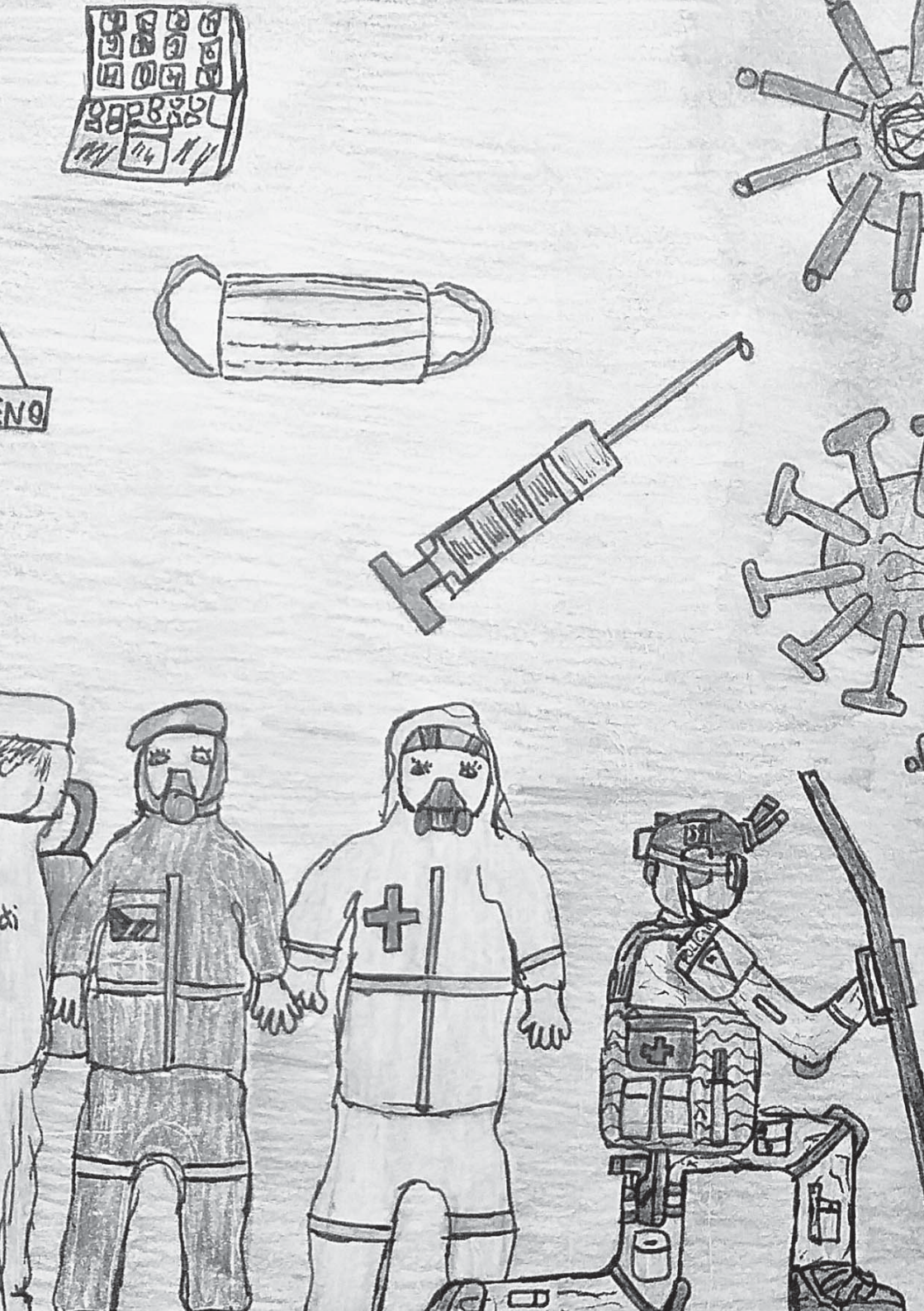

A vibrant, hand-drawn illustration of a landscape. A large, multi-colored rainbow arches across the top left of the frame. Below it, a large, white, fluffy cloud is depicted. In the background, there are green hills and several trees with green foliage and brown trunks. A winding path or road, bordered by a red and white fence, leads from the foreground into the distance. The foreground is a green field with several small flowers, including yellow daisies and red tulips. In the bottom left corner, a small figure of a person in a blue outfit is visible, walking towards the left.

Co nového na Zemi?

Sbírka žákovských básní
a próz ke Dni Země 2021

CO NOVÉHO NA ZEMI

Sbírka žákovských básní
a próz ke Dni Země 2021

ZŠ Zruč nad Sázavou

– 2021 –

CO NOVÉHO NA ZEMI?

VÝTVARNÁ A LITERÁRNÍ SOUTĚŽ
KE DNI ZEMĚ 2021

Člověk je součástí přírody, naše zdraví úzce souvisí se zdravím okolního prostředí. Vše se vším souvisí, mnoho problémů přerostlo v celosvětové. Lidstvo má svůj podíl na globálním oteplování. Neúnosně zatěžuje planetu svými odpady. V Tichém oceánu vznikají plovoucí ostrovy z plastů. Jejich rozloha už je jako polovina Evropy a hmotnost se odhaduje na 80 tisíc tun. Drobné částice plastů i jiných látek se dostávají do potravního řetězce. Vlivem oteplování tají ledovce, stoupají oceány, zaplavují se pobřeží, mizí ostrovy, rozšiřují se pouště, migrují lidé i živočichové, vymírají druhy organismů. Nově se světem šíří pandemie koronaviru covid-19. Zasáhla do života mnoha lidí. Myslíš, že má vliv i na životní prostředí? Co se změnilo? Jak se ti žije? Kdy to přejde?...

Literární soutěž:

Letošní téma je široké, přejeme si totiž, aby se sešly práce pestré a různorodé. Zamysli se nad tím, co tě nejvíce zajímá. Téma zpracuj zajímavou formou (úvaha, příběh, podobenství, pohádka, sci-fi), osvěžující jsou i verše.

Výtvarné práce i sbírka budou vystaveny na webu školy.
Každý autor dostane sbírku na památku.

*Mgr. Pavla Císařová,
koordinátorka environmentální výchovy
v ZŠ Zruč nad Sázavou*

NAŠE MILOVANÁ PLANETA ZEMĚ

Veronika Kašáková, 2.A

Naše krásná planeta je zdrojem našeho života!

Dává nám čistou vodu.

Dává nám čistý vzduch.

Lidé ho však mění na smrdutý puch.

Ale jen a pouze s pomocí každého z nás.

Uzdraví se naše milá planeta snáz.

Proto křičím na celý svět: „Lidi začněte s tím hned teď!“

Aby se naše planeta vrátila ke svému zdraví a kráse zpět.

Všichni společně jí vládneme.

A s dobrou náladou a pílí to vše zvládneme.

ŠPATNÁ DOBA

Eliška Šerá, 4.A

Corona virus to je pěkný humus,
občas vraždí, často nakazí
a nikdo nás nezachrání.
Ani vláda si s tím neví rady,
protože to neznají.
Školy nám proto zavírají
a vůbec jím to nevadí.

Testují nás, jak jen můžou
a stejně s tím nic nezmůžou.
A málo se očkuje,
ať jdou všichni do háje.
Zavřený jsme pořád doma
a kamarády nevidáme.

Onlinky nás už nebaví,
škola nám ale nevadí.
Vysvědčení nemáme
asi se s toho zblázníme.
Celý rok je v háji
ale jsme stále mladí.

TO JE ALE DOBA

Vivien Jankulová, 5. B

To je ale doba,
všude samá zloba.
Mně to ale vyhovuje,
v tvorbě mě to podporuje.

Maluji si obrázky,
ze srdce a od lásky.
Panenky mají nové šaty, kabelky i kabátky,
večer jim zase předčítám pohádky.

Korona nás neodradí,
vždyť jsme ještě hodně mladí.
A jak je to po ránu?
na výuku jdu v pyžamu.

Až přijdeme do školy,
budeme všichni veselí
a já věřím ve štěstí,
sněženky nám to pojistí.

CORONA PRÁZDNINY

Bělina Jan, 6.A

Jsme pořád doma,
doma je táta i máma.
Je to fakt pohroma,
co bude s náma?

Chceme do školy a mezi děti,
jen uklízíme a vynášíme smetí.
Online hry a online učení,
je toho už dost, je to k zbláznění.

Spojíme síly, budeme se snažit,
dodržíme pravidla, nebudeme to kazit.
Ať už to skončí a je zase líp,
vždyť jsme ještě děti a musíme žít!

DEN ZEMĚ

Smejkalová Kateřina, 6.A

Píše se rok 2043

Před třemi lety jsem nastoupila do jedné firmy. Má práce se zabývá plasty.

Plasty? Ano, rozkládajícími se pytlíky. Snažíme se minimalizovat plasty na naší planetě.

Téměř každý den jdu po práci nakupovat. Rohlíky, které koupím, ale uložím do plátěného pytlíku. A jablka? Jak ráda v obchodě vidím naše rozložitelné sáčky.....

Sáček vyráběný podle naší technologie se rozloží třeba i doma v květináči.

V létě se chystám na dovolenou. Poletím letadlem, které je poháněno vodíkem.

Můj cíl je ostrov. Ostrov o rozloze téměř poloviny Evropy. Dříve to byl velmi nebezpečný ostrov z plastů, který vážil téměř 80 000 tun. Byl nebezpečný pro mořské živočichy.

Nyní je to krásný ostrov s palmami a novými druhy hmyzu, opic a krokodýlů.

Jak tento ostrov vznikl? Vznikl tím, že jsme ty nebezpečné plasty obalili speciální hlinou, která má znovuožívající schopnosti.

Svou práci mám velmi ráda. Je pozitivní a dává nám naději na lepší časy.

VZKAZ LIDSTVU

Edr Ondřej, 6.A

Ledovce stále tají,
lidé se vším plýtvají!
Lední medvěd vymírá,
člověk na koronavirus umírá!

Co ti medvědi jedí,
když ryby v mořích umírají?
Žraloci pet lahve žvýkají
v domnění, že potápěčům nohy trhají!

Škola? Co to je?
Děti už v lavicích neseď,
místo toho do monitorů tupě hledí.
Člověk? Moudrý je?

Planeta nás covidem potrestala,
lidská rasa svůj osud podepsala!
Proto spojme svoje síly,
ať po nás nezbydou prázdné díry!

Energii šetři všude,
ať z té Země něco zbude.
Třídít odpad není hanba,
s barvami může být i sranda.

Pandemie nás teď ničí,
vakcína ji však brzy zničí!
Chraňme Zemi každý den,
vždyť všech tvorů je domovem.

TEHDY...

Adéla Jeřábková, 6.B

Jsem mořský biolog Zak Grayson. Tedy byl jsem. Momentálně podnikám záchranné plavby na otevřené moře, kde pomáhám zvířatům. Vysvobozuji je ze řetězů plastů a jiného odpadu, který jiní lidé vypouštějí do moře.

Nedávno mi přišla zpráva. Oslovili mě lidé z jednoho časopisu a poprosili mě, jestli bych nenapsal článek o mém životě a mé práci. Nejdříve jsem chtěl odmítnout, ale pak mě osvítila jedna myšlenka. Ten časopis je opravdu známý. Dokonce i já jsem ho někde viděl, a to se mezi lidmi dvakrát často nepohybují. A právě to mi vnučko nápad. Pokud si více lidí přečte, co se na naší zkažené planetě děje, možná se tím o kousek posuneme a možná budeme o krok blíže k tomu, aby byla zvířata a příroda zase v pořádku.

Začnu od úplného začátku. Tenkrát mi bylo devět let, když jsem šel ze supermarketu s taškou pečiva. Zaslechl jsem droboučké kňučení. Vyděsilo mě to. Vždycky jsem měl zvířata rád a bál jsem se, že právě teď se nějakému ubližuje. Rozběhl jsem se za tím kňučením. Vše vycházelo zpoza jedné popelnice. Za ní se krčilo malinké slabé štěně. Bylo celé od krve a okolo něho se blýskaly střepy. Pravděpodobně se pořezalo. Také bylo zamotané do nějakého igelitového pytlíku, který ho škrtil, a ono se ho nemohlo vlastní silou zbavit. Vyděsil jsem se toho, co jsem měl před očima. Okamžitě jsem vzal štěně do náručí a utíkal s ním domů. Smutné bylo, že už se ani nebránilo. Nemělo na to sílu. Postaral jsem se o něj a brzy se stalo mým společníkem.

Tenkrát to bylo poprvé, co jsem nějaké zvíře zachránil.

O dvacet let později jsem se po několikáté vypravil na moře. Do této mé výpravy jsem odpad nacházející se okolo mě ignoroval. Mým tehdejší úkolem bylo vyhledat a zkoumat žahavce, konkrétně korály. Mou pozornost však upoutala mrskající se chobotnice. Dvě z jejích chapadel uvízla v hrdle pet lahve. Byla tak vyčerpaná, tak bezradná. Viděl jsem, jak byla na pokraji sil. Zřejmě s tou lahví bojovala už dlouho. Lahev ji omezovala při pohybu a pravděpodobně jí dělala potíže hlavně při lovu. Chytil jsem ji a pokoušel jsem se jí pomoci. Chvilí se bránila, ale pak to vzdala, protože byla opravdu hodně vyčerpaná. Když jsem zjistil, že to pouhýma rukama nezvládnou, snažil jsem se co nejrychleji vyplout na hladinu, kde na mě na člunu čekal můj kamarád Chuck. On by si určitě věděl rady. Už už jsem byl skoro na hladině, když vtom se chobotnice přestala hýbat. Úplně. To byl konec jejích sil. Tenkrát jsem brečel. Bylo to poprvé, co jsem od svých osmnáctých narozenin brečel. Brečel jsem proto, že jsem ji nedokázal zachránit. Taký jsem brečel, protože ta nevinná chobotnice položila život za krutost a bezohlednost nás lidí.

A tenkrát mi došlo, jak moc jsme, my lidé, krutí. Jak všechno bezohledně ničíme a neohlížíme se na následky.

A teď tu stojím. Stojím tu já, moji přátelé se stejným názorem a miliony zvířat, které kvůli tomuhle umírají. Prosím, pomozte nám tohle zastavit!

DEN ZEMĚ

Stichauer Jan, 6.B

Už je tu zas, Den Země
blíží se kvapem ke mně.
Letos je všechno naruby,
aspoň mít tak něco do huby.

I když jaro se blíží,
venku sníh nás tíží.
Hezké počasí nám nebude moc platný,
všechno zakáže nám ministr Blatný.

Už rok tu řadí pandemie,
hryže nás jak náhla zmije.
Školy už nás nevitají,
papírem tak neplýtvají.

Až ten virus pomine,
škola už nás nemine.
Zatím vytrvejme v učení,
i když je to mučení.

DEN ZEMĚ

Gabriela Sochůrková, 7.B

Země budí radost ve mně, tráva se seká jemně.
Kytky voní ve dne, a ptáci skřehotají ve tmě.
Děti si venku hrají, a mezi prsty písek mají.
Koně na louce pobíhají, a přes překážky přeskakují.
Na stromě jablka červenají a zahradou se vůně rozléhají.
Na obloze slunce svítí, a u potůčku roste kvítí.

Běž ven sbírat odpad,
At' na Zemi nemá špatný dopad.
Všechny pytlíky sesbírej,
a slunci řekni dobrý den.
Odpadky pak vyhodím,
a všem lidem lichotím.

Do lesa se jdi podívat,
Jak lidi ho chtěli dobývat.
Klidně zasázej pár nových stromů,
Pan lesník tě pak pozve domů.
Nikam neházej odpadky,
Ničíš tím lesní ohrádky.

CO NOVÉHO NA ZEMI?

Anna Boumová, 7.A

Sára toho odpoledne seděla na židli u okna, popíjela svůj oblíbený borůvkový čaj a zamračeně se dívala ven. Měla náladu pod psa, venku totiž zrovna pršelo. Sára sice měla déšť ráda, ale zrovna teď se jí moc nehodil. Chtěla se aspoň trochu projít venku, když celé odpoledne sedí jen u počítače na online hodinách. Ne, že by se jí distanční výuka nelíbila, spíš naopak – v úkolech měla větší přehled, mohla vstávat později a před počítačem tak sedět ještě v pyžamu a snídat. Ale už to trvalo moc dlouho.

Snad všem současná pandemie změnila život. Lidé kvůli ní umírají, nakažených neubývá... Doufám, že se to všechno brzy vrátí do normálu... pomyslela si Sára. Určitě ano. Všichni pro to dělají maximum. Teda – skoro všichni, odfrkla si Sára, když si vzpomněla na ty demonstrace, co viděla v televizi.

Kdy už tohle skončí? Ptala se sama sebe Sára. Na tuhle otázku snad nikdo nezná odpověď. Sára si usrkla svého čaje a vstala od okna. Hrnek položila na stůl před svůj notebook, který už tam byl připravený na zítřejší online výuku, a posadila se pro změnu na svou postel. Zadívala se přímo na plakáty, které měla pověšené na zdi. Na jednom právě vzlétával pestrobarevný papoušek ara kaninda, na druhém se tiše plížil levhart mandžuský. Obě tato zvířata spojovalo jediné – a to, že jsou kriticky ohrožená a za pár let je tak už možná v přírodě

nepotkáme. Spoustě druhů zvířat dnes hrozí vyhynutí, a mnohdy jen kvůli lidem. Sáře z toho bylo smutno – zvířata milovala a obdivovala a nechtěla, aby tito nádherní tvorové vyhynuli. To je strašné, čeho jsou ti lidé schopní... Ale musí být způsob, jak je zachránit. A Sára je pro to ochotná udělat všechno, co může.

Sára se natáhla pro mobil a začala projíždět sociální sítě. Na světě jsou i důležitější věci než úkol z češtiny, no ne?

Po chvíli narazila na fotku moře s jakýmsi ostrůvkem. Sára si ho přiblížila a s překvapením zjistila, že ostrov je celý z plastů! Tedy – přesněji řečeno – z plastových odpadků lidí. Sára si vzpomněla, že už o tom někde slyšela. Že těch ostrovů v mořích a oceánech už je spousta. A že kvůli nim už umřel nejméně jeden mořský živočich. Sára se otřásla při představě, že by se na dovolené koupala v moři a vedle ní by se najednou objevil jeden takový ostrůvek. Co by tak pro záchranu moří a oceánů mohla udělat ona? Tak, určitě snížit spotřebu plastů. Ode dneška nebudu kupovat PET lahve a na nákupy budu nosit svoje tašky a pytlíky na pečivo, rozhodla se Sára, odložila telefon a došla k oknu. Vida, už přestalo pršet a dokonce vysvitlo slunce, takže se vytvořila nádherná duha. Sára se usmála. Třeba i nám svítá na lepší časy. Koneckonců, jak jednou řekl britský hudebník John Lennon: „Na konci vždy vše dobře dopadne. A jestli to dobře nedopadlo, tak to potom ještě není konec.“

VYMÍRÁNÍ ŽIVOČIŠNÝCH A ROSTLINNÝCH DRUHŮ

Fuchsová Adéla, 7.B

V poslední době se o vymírání živočišných druhů hovoří jako o velkém problému. Dle mého názoru je přirozené, že některé druhy hynou a některé se objevují jako nové, protože, jak se mění životní prostředí, je určitá proměna ve skladbě živočišných druhů nevyhnutelná. Nakonec, tak se vyvinul na světě i člověk. Ale je pravda, že bychom se tomu měli snažit alespoň trochu zabránit. Bohužel, ne vždy se to daří. Neustálá invaze nepůvodních druhů vytlačuje ty původní. Otázkou zůstává, jak tomu předejít.

Výrazný vliv má nejen využívání přírodních zdrojů, invaze nepůvodních druhů, ale také nešetrné zemědělství, znečišťování a podobné lidské činnosti. Člověkem nedotčený ekosystém už skoro neexistuje, a pak se lidstvo diví, že zvířata i rostliny nadměrně vymírají. I v České republice je velké množství druhů, které jsou na pokraji vyhynutí. Že bychom si to neuvědomovali? Spíš nejsme ochotni se uskromnit. S rostoucí životní úrovní děláme naprosto zbytečné a vůči přírodě nešetrné činnosti. V zemědělství je na prvním místě cena výrobku. Spotřebováváme čím dál více věci na jedno použití, spotřebiče se místo opravy vyhazují a nahrazují novými. Dokud nás lidí bude přibývat,

obávám se, že planetě Zemi není pomoci. Já sama se vozím autem, kupuji si věci, které nutně nepotřebuji, spotřebovávám občas věci na jedno použití. Z mého pohledu se aspoň snažím tím, že třídím odpad, v přírodě neodhazuji odpadky a nekřičím. Vím, že je to jako kapka v moři a nijak výrazně to nepomůže. Ale i to je lepší než nic.

Dalším často zmiňovaným problémem je nadměrné kácení lesů. Za posledních 20 let v tropických oblastech zmizelo 100 milionů hektarů lesa. My, kteří žijeme v blahobytu na druhé straně zeměkoule, si říkáme, jak je to strašné. Lidé v dotčených oblastech se ale chtějí mít také dobře, chtějí si vydělat kácením, prací při výrobě palmového oleje. Žádný člověk si dobrovolně ze svého blahobytu neubere.

Vypadá to, že sedíme na větvi, kterou si sami podřezáváme. A bereme všechny rostlinné i živočišné druhy s sebou.

SPATRIT ZEM

Ziecinová Sofie, 7. A

Část první

Sluneční království obklopovalo ohlušující ticho. Agnes již byla vzhůru a posedávala na okraji cesty. Shlížela dolů, na krásnou Zemi, na kterou se vždy chtěla podívat. To však nebylo tak snadné. Rozhodla se, že počká, dokud se celé království neprobudí a poté zajde za profesorem, který měl na starosti výuku všech místních dětí.

O pár hodin později, kdy už slunce viselo na nebi, se zvedla a vykročila po dlouhé cestě směrem do knihovny. Profesor, starý, ale milý chlapík, se šedivějšími vlasy a tlustými brýlemi na nose, seděl za svým pracovním stolem. Hromady papírů a knih umožňovaly Agnes vidět pouze chomáče šedivých vlasů. „Dobré ráno, pane profesore,“ pozdraví slušně a vyčká na gesto, jímž jí profesor svolí posadit se. „Ale, kohopak tu máme?“ položí profesor řečnickou otázku a položí knihy tak, aby jí viděl do obličeje. „Agnes, mohu vám s něčím pomoci?“ „Vlastně ano.“ Agnes si nervózně promne ruce a poví profesorovi vše, co se jí honí hlavou.

Celé dny a noci usilovně přemýšlela nad tím, jak by se na Zemi přeci jen mohla podívat. Ani dotěrné otázky, které se snažila zahnat na dno mysli, jí nedaly pokoj. Co když na Zemi není takový ráj, jak si představovala? Co když tam vládne chaos, o kterém nemá ani tušení? „Matko,“ Agnes po dlouhém přemýšlení přišla s obstojným nápadem, ale sama se k Bohu Slunce, který jediný jí může udělit

Poslání, nedostane. „Byla bys tak ochotná a zašla s mým nápadem za Bohem Slunce?“ „Agnes, holčičko, jsi si tím jistá? Mohla by ses dostat do velkého nebezpečí.“ Agnes však rozhodně přikývne. Její matka zmizí v dáli. Dívka zamrzne na místě a sleduje matčinu rudou hřívu, kterou na své hlavě nosí také. „Slečna Roushová?“ ozve se tichý pisklavý hlas. Agnes potvrdí a vydá se za malým posluhovačem. Ten ji prudce chytne za zápěstí a odtáhne ji před velké dveře, ze kterých vychází tlumené zvuky. „Pán vás chce vidět,“ postrčí ji do dveří. Agnes se zhluboka nadechne a krátce se pokloní. Před ní stojí samotný Bůh Slunce. „Agnes Roushová, je to tak?“ pronese hlubokým hlasem. Agnes plaše přikývne a zařadí se po matčině boku. „Váš nápad, zjistit jeden z největších problémů na Zemi, je skvělý.“ Do tváří se jí line červeně, totožná s barvou jejích vlasů. „Bude mi ctí udělit vám Poslání a seslat vás dolů, na Zem.“

Část druhá

Agnes byla seslána dolů na Zem. Sama, pouze se svými myšlenkami, které se nevědoucně a užasle rozhlížely. Její kadeře, rudé jako krev kolující jí v žilách, vlály ve větru. Kráčela bez pití a bez jídla, které ke svému životu nepotřebovala.

Tři dny a tři noci jí trvalo, než se dostala na území Cyrilského království. Překvapeně užasla, tolik lidí pohromadě ještě nespatriła. Hemžilo se to zde poddanými, obyčejnými vesničany a členy královské rodiny, těch tu bylo však jen minimum.

„Ahoj, ztratila ses?“ Agnes se prudce otočí za oním jemným hláskem, blížícím se k ní zezadu. „Dobrý den, ano. Ano, ztratila jsem se,“ potvrdí. Stojí tváří v tvář dívce, jež nemůže být starší než ona. Má překrásné plavé vlasy a dlouhé, očividně nové šaty.

„Jsem Charlotta, princezna Cyrilského království.“ Napřáhne ruku, aby si s ní mohla s Agnes potřást. Ta jí okamžitě přijme a trochu neohrabaně si s ní potřese. Sama se pak dívce představí. „Sluneční království, ano, o tom už jsem slyšela. Vždy jsem se tam chtěla podívat.“ Kráčí prašnou cestou směrem k pobřeží. „Tam je bezproblémový život,“ souhlasí Agnes. Dívka, Charlotta, souhlasila, že jí ukáže jeden z největších problémů zde na Zemi. „Co tohle je?“ Agnes poukáže na malou plachetnici. „Plachetnice, tou se doplavíme na místo,“ zodpoví Charlotta a pomůže Agnes do lodi. Charlotta řízení lodi ovládá. Agnes se ani nenadála a už byly pár set metrů od břehu, na kterém se to stále hemžilo lidmi. „Kam jedeme?“ nedá jí to. Charlotta se smutně usměje. „Zavezu tě k ostrovům z plastů. Je to jeden z největších problémů. Přebytek plastů, ze kterých se v oceánech tvoří ostrovy, dokonce i menší kontinenty.“ Agnes napjatě poslouchá Charlottin výklad a u toho křečovitě svírá okraj lodi. „Ohrožuje to zvířata, ale je těžké to omezit, jelikož se o to snaží málo lidí. V oceánech jich plave dokonce více než 150 milionů tun.“ „To je příšerné!“ vyjekne Agnes. „Ano, to je. A ať se snažím sebevíc, já sama to ovlivnit nedokážu.“

Část třetí

Agnes se nahoru do Slunečního království nikdy nevrátila, zůstala s Charlottou v Cyrilském království a spolu se z plných sil snaží zmenšit problém s přebytkem plastu.

DEN ZEMĚ

Novotná Anežka, 7.B

Podívejte se dnes na náš svět,
neměl by rozkvétat jako květ?
Místo toho jsou všude plasty,
A znečištěné cesty.

Jen pár lidí má otevřené oči,
ale to je jak kapka v moři.
Proč je tady tolik kouře,
proč se nechováme moudře?

Ještě jednou žádám, opakovat mě to nebaví,
otevřete oči a nebuďte nevšimaví.
Kdybychom tak dokázali být všichni za jedno,
to jediné by nám snad opravdu pomohlo.

ZNEČIŠTĚNÍ ZEMĚ – ODPAD

Denis Jirava, 7.B

Znečištění Země odpady je nejčastěji plasty, ale i ostatními odpady.

Jdeme nakoupit a v tu chvíli už kupujeme a hromadíme odpad. Plníme popelnice, platíme sice poplatky za odpad, někteří i třídíme, ale co je s odpadky dále po tom co je odvezou popeláři? To už vlastně málo kdo z nás ví.

Supermarket plný pet lahví.

Tisková zpráva z ministerstva životního prostředí ČR za rok 2019 (Rok 2020 jsem zatím nenašel):

Celková produkce a nakládání s odpady v ČR

V roce 2019 bylo v České republice vyprodukováno 37,4 mil. tun všech odpadů, z toho 1,8 mil. tun nebezpečných odpadů. Na jednoho obyvatele ČR tak ročně připadá produkce 3 502 kg všech druhů odpadů. Z 37,4 mil. tun všech odpadů jich bylo 88 % využito, z toho 84,5 % materiálově a 3,5 % energeticky. Na skládkách skončilo 9,5 % všech odpadů.

Komunální odpady

Podíl komunálních odpadů na celkové produkci odpadů tvořil vloni 15,7 %. Obyvatelé ČR jich v roce 2019 vyprodukovali 5,9 milionů tun, což je o 97 tisíc tun více než v roce 2018. Každý občan ČR tedy v průměru ročně vyprodukuje 551 kg komunálního odpadu.

V roce 2019 bylo v ČR z komunálních odpadů využito 41 % materiálově (recyklace a kompostování) a 12 % energeticky (přeměna na teplo nebo elektrickou energii v ZEVO – lidově spalovnách).

Rostoucí množství odpadu stále stoupá nejen v ČR ale po celém světě. Na internetu jsem našel internetovou stránku, která se týká znečištění oceánů odpady což se týká i hromad plovoucích plastů, které se nazývají plastové ostrovy.

Fotka z googlu, labuť si postavila hnízdo z nebezpečných odpadů.

Naše město a odpady – Zruč nad Sázavou

Myslím si, že naše město Zruč nad Sázavou je čisté. Máme zde popelnice na tříděný odpad skoro na každém kroku, v parku jsou koše, u Peny a Teska jsou také koše – i když ne na tříděný odpad.

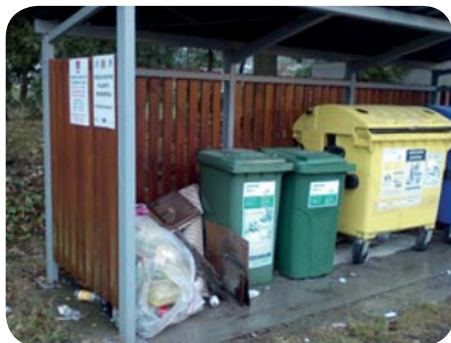

U rodinných domů jsou popelnice i na bio odpad, který je vyvážen, ale dle mých rodičů málo. Vozí se pouze v letním období 1x za 14 dní, ale bio odpad máme i v zimě. Naše rodina má na zahradě kompostér a tak si s bio odpadem poradíme sami.

Ve Zruči není moc velký průmysl, a proto si myslím, že je město čisté i co se týká ovzduší.

Přes to, že si myslím, že máme čisté město i tak jsem na webu našel pár fotek, které se týkají odpadu ve Zruči nad Sázavou hozených vedle popelnic od lidí, kteří se neumí chovat k přírodě hezky.

A takto to vypadá i v některých lesích a bohužel takových míst je hodně.

Co tedy může udělat každý z nás? Snažit se omezit množství odpadů, třídit odpad, neznečišťovat Zemi zbytečně. Znečištění země má totiž vliv na ovzduší, podzemní vody, oceány a tím pádem i na živočichy a jiné organismy, které s námi obývají Zemi

TÁNÍ LEDOVCŮ

Jelínková Terezie, 8.A

Jako práci ke dni Země jsem si vybrala úvahu o tání ledovců v Antarktidě, vybrala jsem si to z toho důvodu, že tání ledovců v Antarktidě ohrožuje i světová velkoměsta, kterými jsou například Tokio, Londýn nebo i New York. myslím si, že je to právě z tohoto důvodu velmi důležité v přírodě. Až se ledy definitivně rozpustí, už se nikdy nevrátí do původního stavu, i kdyby teploty znovu poklesly. Za tání ledovců může zvýšení teploty o deset stupňů + suché a teplé větry, pak se hladina vody zvedne téměř o dvanáct metrů a může zaplavit velkoměsta. Důvodem, proč už nejdou vrátit ledy do původního stavu, jsou mechanismy v podmínkách oteplování. Od roku 1979 – 1990 Antarktida přišla o 36 miliard tun ledu. Tání arktického ledu může způsobit ochlazování západní Evropy, Antarktida se bez ledu promění v poušť. Tání ledovců má negativní dopad na rybolov, způsobuje nemoci, ohrožuje zdraví, ubývá sladké vody. Mořské proudy mohou změnit směr, nebo se zastavit. Hrozí nedostatek potravin a hlavně fauna a flóra se nestačí změnám přizpůsobit.

Toto téma jsem si vybrala právě proto, že si někteří lidé vůbec neuvědomují, že i v Antarktidě jsou problémy a to dost závažné musím říct. Za pár let může být zaplavené Tokio nebo další významná města. A ten největší a nejzásadnější důvod je, že bez ledu bude Antarktida za chvíli jen poušť. Přijde mi to dost smutné.

LÁĎA, KAREL A KŮROVEC

František Maxa, 8.A

Láďa s Karlem jednoho dne vyrazili do lesa na houby. Byl už podzimní den, listy na stromech hrály všemi barvami, po ránu se při zemi válela mlha, ale teď odpoledne sluníčko ještě krásně svítilo. Pod nohama jim šustilo spadané listí a oba si nesli košíky, které upletl tatínek.

Šli do lesa, kam chodili od malička s rodiči. Přišli k místu, kde už měl začínat les, ale tam byla jen hromada pokáceného dřeva vyskládaná pěkně jeden kmen vedle druhého. Místo stromů trčely ze země pařezy.

Kluci hned běželi zpátky domů a tam to všechno řekli rodičům. Tatínek s maminkou jim vysvětlili, proč se lesy kácí. Ladislav jen konstatoval: „Takže za to může kůrovec.“

Maminka kývla hlavou na souhlas. Láďa i Karel začali nahlas přemýšlet, co bude za deset let. Budou ještě nějaké lesy, nebo tu zbude jenom spoušť?

Zeptali se na to rodičů, kteří jim odpověděli, že sami neví, ale že je potřeba sázet nové stromy místo těch starých pokácených.

Láďu s Karlem hned napadlo, že by také mohli pomoci. I kdyby každý z nich zasadil jen pár sazeniček, určitě to pomůže a jejich děti budou třeba zase mít kam chodit na houby.

Proto sázejme lesy, ať tu pořád jsou.

CO NOVÉHO NA ZEMI?

Adam Petřík, 8.B

Ve světě řadí pandemie,
lidé si myslí: „Tragédie!“
Jméno ani nelze vyslovit,
říkáme tomu Covid.

Už rok v karanténě jsme,
obličej rouškou kryjeme.
Česká vláda z toho šílí,
a nemocnice se nám plní.

Lékaři i sestřičky
zaslouží si naše díky.
Přišel zázrak – vakcína,
a celý svět zvolna ožívá.

Kvůli oteplování,
ledovce rychle tají.
Tučňáci a lední medvědi
si s tím rady nevědí.

Ozbrojení pytláci loví
zaskočená zvířata v křoví.
Ohrožených zvířat přibývá,
a pytláci vraždí zas a znova.

Oceány a moře se plní odpadem.
Lidé můžou za tento problém.
Ropa je cenná surovina,
ale mořským živočichům nechutná.

Přál bych si, aby další generace měla
možnost žít na čisté modré planetě Zemi.

DEN ZEMĚ

Ondřej Nácovský, 8.A

Den Země (22. 4.) je svátek planety, která umožňuje život lidí, živočichů i rostlin. Dává nám všechno potřebné k životu. Lidská rasa je nejinteligentnější druh, který na této planetě žije, ale někdy to tak nevypadá, protože pomalu ničí všechno krásné a potřebné, co naše planeta nabízí. Už mnoho živočichů a rostlin vymřelo kvůli lidské bezohlednosti. Musíme si říct, že daleko více potřebujeme přírodu než ona nás, a proto bychom ji měli chránit a více se o ni starat.

V dnešní době se klade největší důraz na skleníkové plyny, kácení pralesů a recyklaci plastů. Díky skleníkovým plynům tají ledovce, na kterých žijí živočichové jako například tuleni a lední medvědi, čímž se jim zmenšuje prostor, kde mohou žít. A také tam léto začíná dříve, než byli zvyklí, nestíhají vychovat svá mláďata, než přijde tání, a tak se jim komplikuje život.

Mnoho lidí se snaží recyklovat, ovšem druhá půlka tuto snahu vůbec nemá nebo jednoduše recyklovat nechce. Asi mnoho lidí si říká, co pomůže, když já budu recyklovat a další ne. A v tom je kámen úrazu. Proto se musí děti na základních školách stále pobízet k recyklaci, protože si myslím, že děti částečně ovlivní rodiče.

Tento den je dobrou příležitostí, abychom se zamysleli, jestli by z naší strany nešlo ještě něco udělat pro naši Zemi, dokud máme čas.

Poprvé se Den Země slavil 22. dubna 1969 v San Francisku. O vznik tohoto ekologického svátku se zasloužil zejména muž jménem John McConnell. Na seznam mezinárodních svátků byl zapsán v roce 1990. Od té doby se slaví ve 192 zemích a do aktivit spojených s ochranou Země se zapojuje více než jedna miliarda lidí.

Cílem Mezinárodního dne Země (anglicky: International Earth Day) bylo a doposud také je širokou veřejnost přesvědčit o důležitosti řešení dopadů ničení životního prostředí a potřebě rozvíjet diskuzi o možných cestách řešení (například zvýšit energetickou účinnost, recyklovat odpad, hledat obnovitelné zdroje energie, apod). 22. dubna se pořádají po celém světě nejružnější akce – sází se stromy, uklízí příroda, pořádají se pochody nebo koncerty, které mají podpořit pro Zemi šetrnější způsob života.

DNEŠNÍ DOBA

Dominik Bláha, 8.B

Asi všichni víme, co je to karanténa. Většina dětí, které chodily do školy, si myslely, že to bude super. Že bude skvělé nic nedělat, jen být doma a hrát počítačové hry, ale realita je úplně jiná, nebo snad ne? Děti se v karanténě nudí, protože nemůžou na hřiště. Sedět doma a hrát hry na pc nebo deskové hry je nebaví, takže se nudí, nebo mají plnou hlavu domácích úkolů. Chodím do osmého ročníku základní školy. Tento rok je poměrně důležitý a probíranou látku umím o 20% méně, než kdybych byl ve škole. Úkolů je víc než dost, někdy jsou velmi těžké, jindy lehké, ale vypracovávají se poměrně těžko, když se nemůžete na nic zeptat svých učitelů. Tato doba mi přijde velice špatná jak z pohledu na školu, tak na celý svět. Děti ztratily sociální návyky a jsou méně komunikativní než ve škole. Také se u mnoha dětí zhoršuje zrak, pořad mají před sebou obrazovku, ať už telefonu nebo monitoru. Co máme dělat, když nemůžeme na kroužky nebo na hřiště? Na tuto otázku si musí odpovědět každý sám a určitě budeme mít každý jiný názor.

COVID

Dominik Vašíček, 8.B

Covid, to je hrozba světa,
napadá mě jedna věta.
Tato nemoc je moc zlá,
mnoho lidí umírá.

Naše vláda stále řeší,
jak na covid vyzrát.
Oni stále jenom řeší
a my můžem jen koukat.

Samé zákazy nám dali,
naši svobodu nám vzali.
Nosit roušky musíme,
za přáteli nesmíme.

DOBA COVIDOVÁ

Jakub Anděl, 8.B

Začali jsme v poklidu,
covid nám dodal neklidu.
Má nejradši naše lidi
a tak u nás pořád slídí.

Respík, rukavice, rouška -
dělají z nás papouška.
Budem chodit do lesa,
ať nálada neklesá.

Babiš, Blatnej, Prymula -
smůla se nevyhnula.
Nechtěli jsme dobrou radu,
a tak se covid šíří dle přepokladů.

CORONAVIRUS

Jan Šveněk, 8. B

Corona, corona, coroana.
Musím zůstat doma.
Házená je zavřená,
je to blbá nálada.

Škola je zavřená.
Už půl roku sedím doma.
Na online škole se nudím,
učitele tedy prudím .
V posteli se učím,
vedle mě spí pes,
jmenuje se Rex .

Corona je i v Praze,
žijou si tam neblaze .
Já od stolu utíkám,
na blbý život naříkám.

Rád bych jel nakoupit,
zásoby si dokoupit .
Už těším se i do školy,
rád budu řešit úkoly.

CO NOVÉHO NA ZEMI?

Jiří Filip, 8.B

Jednou jsem se probudil
a koronavirus všude byl.
Nikdo neví, co se stalo,
kde se to tu vlastně vzalo.

Je to velká pohroma,
nesmíme ze svého domova.
Chtěl bych navštívit babičku,
musím ale ještě počkat chvíličku.

Venku musím nosit roušku,
mám obtisklou šňůrku na oušku.
V Tescu si lidé dělají zásoby,
protože nemohou do hospody.

Do školy chodit nesmíme,
doma se učit musíme.
Chybí mi už trénování,
kamarádi, sportování.

Doma je už nuda,
pořádili jsme si proto pudla.
Fotbal se mnou hraje rád,
je to skvělý kamarád.

Už aby to bylo jako dřív,
chci zase normálně žít!

DEN ZEMĚ

Kristýna Andrllová, 8.B

Dnešní svět se jinak chová,
je tu doba covidová,
nemoc se začala šířit,
my se s tím musíme smířit.

Máme distanční výuku,
už mi nemůžeš podat ani ruku.
Rouška je teď in,
nesmíme chodit do skupin.

Nastala nám velká muka,
nemám kamarády, ani kluka.
Hodně se teď bojíme,
nařízení poslouchat musíme.

Zdraví nám všem ukazuje záda,
přesto mám ten svět moc ráda.
Buďme hodní k sobě stále,
ať ten covid udoláme.

COVID-19

Olena Osowska, 8.B

Zavítala k nám korona,
proto musíme být doma.
Nové slovo Covid
se bojíme vyslovit.

To bude ale pecka,
marně se radovala děcka.
Měli bychom být na zkouškách,
místo toho chodíme v rouškách.
Letos nepůjdem do školy,
budem doma psát úkoly.

V karanténě si ruce myjeme,
dezinfekci si na ně lijeme.
Respirátor nosit musíme,
to už ale nedáváme.
Všude kolem se ozývá,
kolik lidí na covid umírá.
Celosvětová pandemie,
je prostě tragédie.

ROZHOVOR S MOJÍ BABIČKOU NA TÉMA COVID 19

Martin Jindřich, 8.B

Setkání proběhlo v domě mé babičky Jany Vilimovské. Jelikož jsem se předem ohlásil, babička pro mě připravila bábovku s kakaem. Babička byla už celá nedočkavá, jaké otázky k rozhovoru jsem si pro ni připravil. Bylo zřejmé, že se velice těší.

(**M:** Martin-já, **B:** babička)

M: Ahoj babi, na začátku se tě musím zeptat, jak ses těšila na náš rozhovor?

B: Strasně moc.

M: A nyní k dnešnímu tématu rozhovoru. Babi, jak vnímáš současnou situaci ohledně Covid 19?

B: Je to opravdu náročné období, ale věřím, že to společně zvládneme.

M: Vykonáváš práci v textilním průmyslu, pociťuješ v práci, že by vás nějak nynější situace zasáhla?

B: Moc ne, jediné, co musíme dodržovat jsou rozestupy a mít respirátory.

M: A teď k nynějším omezením. Je pro tebe náročné tato omezení respektovat?

B: Ano, je to náročné. Přeci jen jsem 8 hodin v práci, kde po celou dobu musím mít respirátor.

M: A na závěr se tě zeptám, až se nám vše otevře, co bys chtěla dělat ze všeho nejdříve?

B: Dojedu si koupit nový kurník.

M: Děkuji ti za tvůj čas. Rád jsem si s tebou popovídal.

ŽIVOT V DOBĚ COVIDU

Šimonová Veronika, 8.B

Když jsem byla ještě malá,
na školu jsem si ráda hrála.
Být učitelkou byl můj sen
a jedničky nosit jen.

První třída, druhá, třetí,
nadšení už opadá.
Brzy vstávat, povinnosti,
někdy je to otrava.

Už je tady třída osmá
a válčíme s covidem.
Naše škola teď je tichá
a my do ní nemůžem.

Každé ráno protřít oči,
zkontrolovat wifinu,
připojit se, zapnout mozek
a učit se bez zpěvu.

Učitelka z obrazovky,
kroutí hlavou našťvaně,
známá esa zase chybí
a zvuk opět stávkuje.

Na ulici zakuklenci
jak zločinci z hororu.
A babička s dezinfekcí
chvátá rychle k domovu.

Všude křičí ta tři erka,
z televize, z rozhlasu.
Roušky, ruce, rozestupy,
gel si mám dát na hlavu?

Boty tlačí, kabát malý,
zrcadlo zas zvětšuje,
sportujeme s počítačem
a ven skoro nesmíme.

Až ten covid porazíme,
školu vezmem útokem,
všechno rychle doženeme,
pak nám zase bude hej...

ZÁSAH KORONAVIREM

Štěpán Kopecký, 8.B

Co nového? Koronavirus. Koronavir zasáhl celý svět během pár měsíců. Všem změnil život a lidé se začali izolovat od ostatních. Všechny děti začaly hrát počítačové hry a přestaly se vídat s ostatními kamarády. Koronavir se stal globální hrozbou a lidé začali demonstrovat po celém světě. Spoustu lidem se nelíbí nařízení zakrytí dýchacích cest. Začala být nouze o pracovní pozice. Kvůli zavření spousty podniků s občerstvením je hodně nezaměstnaných lidí a někteří ani nevěří, že v téhle době najdou práci, která uživí rodinu. Když se konečně vyskytla šance proočkovat lidstvo, koronavirus zmutoval a vědci zjistili, že na nové mutace vakcíny nefungují. Policie začínají více a více zatýkat lidi za nedodržování nošení respirátorů. Stále častěji se mluví o zápisu dětí do školy. Půjdou děti s rodiči k zápisu osobně? Většina asi ne, protože se rodiče bojí a několik procent rodičů žádá o odklad. Podle psychologů to nebude mít dobrý dopad na dětskou psychiku. Odborníci si myslí, že se z této ekonomické situace budeme dostávat více než pět let. Bude se hodně očkovat? Asi ano, ale někteří se bojí, že nás tím čipují a budou nás potom ovládat. A také si myslí, že očkování způsobuje autismus. Domnívám se, že kvůli těmto názorům se tato nemoc nikdy nevymytí.

COVID-19

Anna Flekalová, 9.A

Celý svět sužuje už více než rok koronavirová pandemie. Covid-19 je vysoce infekční onemocnění. První případ byl objeven v čínském Wu-chanu v prosinci 2019. Jak dopadá koronavirová pandemie na životy obyčejných lidí v této době? Je koronavir něčemu přínosný? Tato špatná doba působí na občany odlišně. Někteří jsou moc rádi, že mohou být doma a nikam nechodit, jiní zase postrádají čas strávený s přáteli nebo čas věnovaný sportování ve velkých oddílech. Když se tak zamýšlím já, tak bohužel nevidím žádná pozitiva. Co mi vlastně tato pandemie dala? Určitě jsem si uvědomila, že volný pohyb osob není vždy samozřejmý. Pandemie mi také naznačila, že zdraví je to nejdůležitější, a proto bych ho neměla podceňovat. Zjistila jsem však, že chodit z tréninku odřená snad na všech částech těla mi bude jednou chybět.

ZMĚNA

Vojtěch Förster, 8.B

Na začátku roku 2020 jsem se dozvěděl, že se v jakémsi čínském městě Wu-chan vyskytl nový typ viru. Tehdy jsem to bral jako záležitost, která mě nemůže ovlivnit a nepřikládal jsem tomu váhu. Netušil jsem ale, že to částečně změní život každému z nás. Nakažení se postupně objevovali i v jiných zemích mimo Čínu a informace ohledně covidu se začaly rychle šířit světem. Čeští občané s napětím sledovali nové zprávy o dění ve světě. Když byla Itálie v nejhorším stavu a pomalu se začínali objevovat první nakažení v Česku a v našich sousedních zemích, lidé zpanikařili. Začali vykupovat obchody, shánět roušky a šířily se různé mýty ohledně tohoto tématu. Všichni jsme si kladli otázky: Co když právě naše rodina chytne covid? Co bude dál? Jak se mám proti viru bránit? Nesmělo se ani zveřejnit město, kde nakažený žije, protože se ostatní báli, že se nakazí a možná zemřou. Ze dne na den vláda vyhlásila nouzový stav a s ním nová opatření. A tím se nám postupně změnil život. Najednou jsme se dozvěděli, že se zavřou školy. Všichni jsme se radovali, že si na chvíli oddechneme od učení a že potom vše zůstane při starém, ale netušili jsme, co se bude dít dál. Postupně jsme si zvykali na nový režim a ze začátku se nám to zamlouvalo. Úkoly byly lehké a my toho neměli moc na práci. Úkoly ale přibývaly a s nimi i nová opatření. Situace se přiostrhovala... Moje nadšení se

začalo ztrácet. Nemohl jsem jít ven s kamarády, trénovat ping-pong ani chodit na bicí. Líbilo se mi, jak si Česko v té době pomáhalo šitím roušek nebo nakupováním pro druhé. První vlnu jsme zvládli s přehledem, protože všichni dodržovali opatření a báli se i vyjít na ulici. A pak přišla druhá vlna. Podle mého názoru vláda i lidé druhou vlnu podcenili, nedodržovali opatření, a proto jsme teď v takovémto stavu. Co nám tedy covid vzal? Podle mě určitě svobodu. Zavřely se restaurace, sportovní areály, divadla a mnoho dalšího. Teď už sice víme, jak vše funguje, ale nezvládáme situaci. Na jaře 2020 se lidi báli potkávat na ulici, teď víme, že máme ve městě desítky nakažených a nic to s námi nedělá. Zároveň se postupně ztrácí motivace lidí. Já osobně postupně ztrácím chuť k čemukoliv a jako většina Čechů si přeji, aby tento stav co nejdříve skončil. Navzdory tomu všemu lidé mohou z domova rozvíjet kreativitu a najít si čas na věci, na které dříve čas neměli. To je na tom za mě jediné pozitivní. Jedinou nadějí teď dáváme do očkování proti této nemoci. To je opět velké téma. ČR se rozdělilo na dvě velké skupiny. První se chce dát očkovat co nejdříve a druhá se očkování obává. Podle mého názoru je očkování aktuálně jediná možná cesta, jak vrátit svět do normálu. Přeji si totiž, aby k tomu došlo co nejdříve.

VODA

Fuchsová Kateřina, 9.B

Stoupala jsem si na postel a vyhlédla ze střešního okna. To, co jsem spatřila, by se dalo dobře přirovnat k výhledu na poušť. Naskytl se mi pohled na občasné ostrůvky nažloutlé trávy, sem tam ozdobené nějakým seschlým keřem. Na některých místech byla země rozpraskaná tak, že rýhy vytvářely pokřivené obrazce připomínající mandaly. Nedostatek zelené barvy v okolí působil dost ponuře, nikde ani stopa života. Na to si rodiče nikdy nezvykli. Také radostný zpěv ptáků, který se prý dřív vesele rozezníval světem úplně běžně, jsem už dlouho nezaslechla. Bylo prostě ticho. Jediné, co jsem tlumeně slyšela, byla televize hrající v obýváku. Nebe bylo bez mráčku. Jak dlouho už vlastně pořádně nezapršelo? Z myšlenek mě vytrhl ženský hlas. „Taky jste chodívali v létě plavat do řeky? Voda byla vždycky strašně studená...,“ slyšela jsem z vedlejšího pokoje zahučet mamku. Seskočila jsem na koberec a vykoukla ze dveří. Rodiče seděli vedle přecpaných kufrů. „No, možná takoví vidláci jako ty chodili k řece...,“ zazubil se tatka, načež s úsměvem na rtech pokračoval: „Třeba my jsme ale měli bazén... akorát mě po potápění pořád pálily oči od chloru.“ Beze slova jsem se opřela o zeď. Vážně se to tady chystáme opustit? Prostě odjedeme? Mezitím jsem poslouchala puštěnou televizi. „Po celém světě stále panuje extrémní sucho,“ huhlal moderátor. No

nepovídej. „Aralské jezero kvůli přehnanému využívání podzemní i povrchové vody definitivně vyschlo. Více než tři miliardy lidí na Zemi již nemají přístup ke kvalitní pitné vodě, v České republice došlo k prudkému zvýšení výskytu nemocí z nedostatku hygieny. Nerovnoměrné rozdělení zásob vody může podle OSN vést i k ozbrojeným konfliktům...,“ pokračoval, načež jsem zaslechla zvuk drnčícího zipu kufru. „Již více než půl milionu obyvatel České republiky získalo azyl v zemích severní Evropy, především ve Finsku a Švédsku, kde situace s nedostatkem vody není dosud tak kritická.“ „Tak, můžeme vyrazit...“

DEN ZEMĚ

David Šulc, 9.A

Země,
planeta naše milovaná,
se k nám občas chová temně.
Musíme se k ní chovat šetrně,
neuzdraví se sama.

Všude plasty, odpadky a katastrofy,
na to není zapotřebí filosofy,
abychom poznali,
že musíme se chovat lépe.
Planeta skomírá, srdce ještě tepe!

Tak vyzývám Vás, tříd'te!
Odpadky po sobě sklíd'te!
Nezkoušejte to, prosím, ošidit,
protože šidíte sebe.
Týká se to každého, i tebe!

Stačí toho jen málo,
hleď, aby po tobě na ulici nic nezůstalo.
Další problém - ozonová díra,
sedni na kolo, autem jezdí méně,
můžeš tak pomáhat denně.

GLOBÁLNÍ OTEPLOVÁNÍ

Janečková Natálie, 9.A

Často se dívám na fotky či obrazy dětí, kteří si hrají ve sněhu,
koulují se nebo stavějí sněhuláka. Všechny tyto věci se děly nedávno
a každou zimu, ale teď tu máme sníh jen výjimečně. Každý rok
si přeji, aby sníh napadl alespoň na Vánoce, to už se ale dlouho
nestalo. Víte proč?

Možná vám něco řekne výraz globální oteplování. Tento pojem
znamená změnu průměrné roční teploty na zeměkouli. Ta teplota
se stále zvyšuje a ne jen kvůli slunci. Děje se tak v důsledku
vypouštění skleníkových plynů do ovzduší.

Kvůli oteplování jsou krutě zasaženy přírodní ekosystémy.
Spousta druhů, rostlinných i živočišných, byla vytlačena ze svého
přírodního prostředí. Hodně jich vymírá a některé již úplně
vyhynuly.

Je nejvyšší čas začít poslouchat, začít si všímat a konečně jednat.
Každý člověk na této planetě je součástí globálního oteplování a to
neskončí naší generací. Bude se to týkat i našich potomků, a proto
bychom s tím měli začít bojovat. Omezit vypouštění skleníkových
plynů do ovzduší a zamyslet se nad tím, jestli toho, co děláme,
nebudeme jednou litovat.

LIDÉ – NEJVĚTŠÍ EKOLOGICKÁ KATASTROFA

Milan Fanta, 9.A

Země nám poskytuje nepřeborné množství surovin. Bohužel je všechny nevyužíváme s rozmyslem, ale spíše je zneužíváme k zbohatnutí. A proč? Země je přece všech a když tedy nikoho není, tak z ní můžeme čerpat, jakoby se nechumelilo. Vypalují se pralesy kvůli palmovým plantážím, které se následně stříkají chemií, která se dostane do spodních vod a v podstatě ji zničí. Zabíjejí se ohrožení živočichové kvůli kůži, srsti, klům, rohům nebo parohům. Ale to není taková katastrofa oproti množství plastů v oceánech a oproti ropnému průmyslu. Asi se ptáte, proč je to taková katastrofa? Než se třeba taková PET lahev rozloží v oceánu, trvá to asi 100 let a to je opravdu dlouhá doba, nemyslíte? Lepší je předcházet katastrofám, nežli je řešit teprve až, když si nabijeme hubu. Bohužel jsme si ji ještě asi dost nenabíli. Lidská hloupost a krátká paměť způsobí, že na to jednou doplatíme a až se z toho poučíme, tak přijdeme s křížkem po funuse.

CO MI DAL A VZAL COVID 19?

Marek Nerád, 9.A

Koronavirus dal o sobě vědět minulého roku v Číně ve Wu-chanu a k nám se dostal o pár měsíců později.

Bylo navrženo nespočet opatření, některá byla pochopitelná a jiná byla problémová. Ze začátku pandemie všichni spolupracovali, ale časem to lidem i mně osobně v některých ohledech začalo vadit. Pro mne je druhý lockdown poslední kapkou, a to nejen proto, že sedím doma, nic neporušuji a stejně nakažených přibývá.

Naše vláda a ministr zdravotnictví mají jít příkladem. A přitom ministr zdravotnictví Roman Prymula porušil opatření, která sám navrhl. Udělal to, před čím nás varoval. Byl přistižen, že v čase, kdy máme být doma, šel do restaurace a k tomu ještě bez roušky.

Můj pocit z téhle pandemie je ten, že čeho je moc, toho je příliš. Mou online školu bych přirovnal k tomu, jako kdybych dal svému psovi vodítko a řekl mu, ať se jde vyvenčit sám. Výuce se věnuje jen ten, kdo má zájem, a to je tak pět šest žáků z mé třídy.

Kdybych měl říct, co je dobré a co špatné, tak bych musel hodně dlouho přemýšlet, než něco pozitivního najdu. Negativních věcí je víc než dost a bylo by k zbláznění jmenovat vše, co mi a všem mým vrstevníkům vadí.

Závěrem chci všem vzkázat: „Dodržujte předepsaná opatření a buďte silní v této těžké době.“

JAK ŠKODÍ KORONAVIRUS?

Martin Štichauer, 9.A

Ano, dnes velice rozebírané téma, které není možné přehlédnout. Covid-19 zasáhl do života nás všech. Jistě se tedy ptáte, co všechno koronavirus ničí? Odpověď by mohla být jednoslovná, škodí všude. Veškeré zdravotnické ochranné prostředky jsou vyráběné částečně z plastů, které zatěžují životní prostředí a které jsou často i biologicky nebezpečné.

Koronavirus zabíjí. Často už se nejedná pouze o staré a nemocné osoby, jsou to také lidé středního věku v plné síle. Samozřejmě na počtu obětí závisí průběh pandemie v dané zemi a jelikož ČR je „best in Covid“, tak obětí není málo a další budou bezpochybně přibývat.

Proč jsme nejlepší (nejhorší) v Evropě? Odpověď není jednoznačná. Zčásti to již zapříčinila únava lidí, protože během loňského léta pro vládu nebyla důležitá ochrana zdraví, nýbrž říjnové krajské volby, a tak nejmenovaní lidé dali přednost kampaním, slibovali hory doly a „kupovali voliče“.

Přináší nám koronavirus také něco pozitivního? Kvůli omezení cestování klesly lety letadel téměř na nulu, a tedy ovzduší nebylo tolik znečišťováno. Bohužel je to asi jediná dobrá věc, protože koronavirus škodí opravdu všude a jedinou možností jak vyhrát tento těžký boj je dodržovat opatření, ne kvůli vládě, ale kvůli sobě a kvůli ostatním.

DEN ZEMĚ

Vladimír Klouda, 9.A

Venku máme hrozný virus,
tak si dáme gambrinus.
Učíme se z domova,
je to ale pohroma.

Školy, ty jsou zavřené
a roušky jsou povinné.
Doma máme plnou spíš,
v obchodech už není nic.

Vakcína se vyvine
a ten virus zahyne.
Nakonec vše dobře skončí.
Musíme být nad věcí.
Takový je prostě život,
v oblacích se obrací.

ROZHOVOR O COVID-19 S EPIDEMIOLOGEM Z BUDOUCNOSTI

Pivoňka Tomáš, 9.A

Vědci právě teď přišli s úžasným vynálezem. Můžete se pomocí videohovoru spojit s osobou napříč časem, a to jak s osobou z budoucnosti, tak i z minulosti. Tuto příležitost si nenechal ujít také reportér, který píše pro jeden větší deník často právě o koronaviru. Spojil se s panem epidemiologem, který se v roce 2026 stále snaží zastavit koronavirus.

(**R** - redaktor ze současnosti, **E** - epidemiolog z roku 2026)

R: Dobrý den, jsem rád, že se poznáváme a vidíme napříč časem.

E: Také přeji pěkný den a hlavně hodně štěstí, budete ho potřebovat...

R: Dobře, ehm, děkuji. Tak jak to v Česku v roce 2026 vypadá?

E: Je to lepší než v roce 2021, ale že by to bylo dobré, to nemohu říct. Bohužel už nejsme „BEST IN COVID“. Omlouvám se za vtípek. To mi možná trochu ujelo.

R: V pořádku, pane Prymulo. Na co jste tím narážel?

E: Když se v roce 2026 podíváte, kdo je na tom nejhůře, jedná se hlavně o Afriku. Méně rozvinuté státy jsou na tom nejhůře.

R: Co Asie? V ní vir vznikl, jaké je to tam?

E: Tam už to lidé berou spíše jako běžnou nemoc. Používají očkování a léky jako všude v Evropě a Severní Americe (Kanada

a USA, pozn. red.), takže se té nemoci už tolik nebojí. Samozřejmě je tu ještě problém s mutacemi, protože na některé nefunguje očkování ani léky. Je to teď 50/50.

R: A co Česko? Už má také svoji mutaci?

E: Bohužel ano. Velmi nebezpečnou jsme měli v roce 2024, pokud se nepletu. Naštěstí na tuto zákeřnou mutaci pomáhaly léky, takže jsme ji nějak přežili. Ale v roce 2023? To byl boj...

R: Jak to myslíte?

E: V roce 2023 se objeví ta nejsilnější mutace, kterou se nakazilo mnoho Čechů, a většinou se vždy jednalo o velmi těžký průběh. Jak už jsem říkal, buďte silní, přeju hodně štěstí.

R: Tak dobře, ještě jednou díky. Když už jste zmínil chudé státy v Africe, jaké je to tam?

E: Hrozné. Bohužel. Země nemají dost peněz na léky a vakcíny proti a samozřejmě nemají tak rozvinuté zdravotnictví, takže to tam je opravdu ošklivé.

R: Zvířata. Před pár dny se u nás potvrdil první přenos z člověka na zvíře. Tak jak to vypadá v roce 2026?

E: Zcela běžné. Několik chráněných druhů kvůli tomuto už vyhynulo.

R: Už nám za chvíli vyprší čas v této aplikaci na rozhovor, tak ještě rychlá poslední otázka, na kterou mi doufám odpovíte slovem, že není. Abychom se měli na co těšit. Řekněte, že už Andrej Babiš není premiérem ČR?

E: No není, je prezidentem.

Spojení přerušeno...

CO NOVÉHO NA ZEMI ?

Zuzana Žigmundová, 9.A

No takhle, vše začalo rokem 2020, to se nám tu vyskytl Covid-19. Když se nad tím zamyslím, vzal nám toho opravdu hodně. Ze začátku by mě ani ve snu nenapadlo, že to zajde až tak daleko. Přijde mi až bizarní, že nám v podstatě zakazují chodit ven, zavírají se obchody a ještě k tomu nás nutí nosit roušky nebo respirátory. To nemluvím ani o tom, že bohužel spoustu lidí podlehló této nemoci a celkově celá ekonomika šla do háje. Z pohledu dětí a pubertáků nám hlavně vzal školu , což znamená fyzický kontakt s lidmi a možnost normálního vzdělávání. Mně osobně to vzalo začátky mého pubertálního života a lidi, kteří mi byli blízcí. Nebudu lhát , už mi to leze na nervy. Kamkoliv jdete nebo jen zapnete televizi, tak se o tom neustále mluví. Nejvíce pokládanou otázkou je, jestli to vůbec někdy skončí. Občas nad tím sama hodně přemýšlím. Bohužel někdy si říkám, že to je až nemožné, ale samozřejmě člověk nikdy neví. Jediné, co vím, je, že by si to přál každý. V této chvíli můžeme jen doufat, že to dopadne dobře, a jediné, co pro to můžeme udělat, je, že se budeme snažit respektovat všechna opatření a dbát na naše zdraví.

PANDEMIE

Aleš Kokstein, 9.B

Covid je tu s náma,
doufám, že dožiju se rána.
Rouškou druhé ochráníme,
brzy se snad uvidíme.

Učíme se doma,
je to pěkná nuda.
Už se potřebuji proběhnout,
svěžího vzduchu se nadechnout.

Strach a nejistota mezi náma,
Babiš chaos rozpoutává.
Prymula v ruce esa má,
přemýšlí, co s námi udělá.

Zdravotníci mají plné ruce práce,
ale některé životy trvají krátce.
Vyčerpaní a unavení
dalšího dne se bojí.
Pandemie nás ovlivnila velice,
mam strach o svoje rodiče.

SITUACE V ČESKU

Anna Jelínková, 9.B

Už to bude celý rok,
co bez roušky nemůžeš na krok.
I když se v ní dýchat nedá,
vydržet to, to je teď třeba.

Distanční výuka místo normální školy,
každý den minimálně tři úkoly.
Tahle doba není žádná zábava.
Jak to bude příští rok? Na to jsem zvědavá!

Místo venku s kamarády
čteš si nový příkaz vlády.
Normální život bych chtěla zase mít,
ale o tom můžu zatím jenom snít.

COVID

Jan Čekal, 9.B

Rok se s rokem sešel,
já bych už zas brečel.
Do školy já rád bych šel,
kdyby to tak Plaga chtěl.

Tohle online učení
to je pro mě mučení.
Přes internet kamarády vidím jen,
a tak křičím, že chci ven!

Venku se všichni bojíme,
rozestupy dodržíme!
Rouška dělá krásná ouška,
respirátor vyrážku,
to budeme k nakousnutí, panečku.

Kdy už tohle všechno skončí?
To ví jen,
naše drahá matička Zem.

ZEMĚ DNES

Hudík Dominik, 9.B

Naše země dnes,
to je tedy děs!
Zavolal mi dneska David,
že zas venku řadí Covid.
Je to virus zákeřný,
omezuje nás všechny.
Už obletěl celý svět,
dvakrát tam a jednou zpět.
Zbavit se ho všichni chtějí,
a přesto ho nevidějí.
Koronavir není pro mě,
nechci zůstat stále v domě.
Začala nám karanténa,
všichni mě maj za kreténa.
Z domova se učit musím,
pod rouškou se venku dusím,
úkoly však dělat zkusím.

Matika,čeština,chemie,
to mě jednou zabije.
Pády,prvky,děleno -
nemám vždycky splněno.
S kamarády chci jít ven,
to je pro mne zatím sen.
Honza,Tomáš,Anička,
odešla nám lednička.
Kde však novou koupit mám,
Když zavřeli každý krám?
Doktoři jsou koumáci,
mají toho hodně na práci.
Očkování se však blíží,
tato radost snad všechny sblíží.

CO NOVÉHO NA ZEMI?

Filipová Veronika, 9.B

Když podívám se z okna ven,
vidím naši krásnou zem.
Okolo jsou louky, pole
a v dáli taky les a skály.

Stala se však divná věc,
lesy napadl kůrovec.
Tak přijely velké stroje,
a daly se s ním do boje.

Po měsíci bitva končí a
stromy se s námi loučí.
Tam, kde stával hustý les,
je už jenom holá mez.

„Takhle to však zůstat nesmí,“
prohlásil náš pan lesní.
Zasázíme nové stromky,
postavíme pro ně školky.

Ted' už to chce jenom čas
a nový les vyrostе nám zas.
Než mi bude padesát,
tak nový vzrostlý les tu bude stát.

OŠKLIVÝ SEN

Janata Jakub, 9.B

Jednou v noci zdál se mi
velmi divný sen.
Celé lidstvo zápasilo
s virem covidem.

Zavřeli tu všechny školy,
žáci doma zlenivěli.
Přes monitor počítače
distančně se učili.

Symbolem se stala rouška,
úsměvy všem zakryla,
moc to ovšem nepomohlo,
nemoc se dál šířila.

Návštěvy a cestování
tenhle virus překazil.
Lidé byli stále doma
a měli strach z nákazy.

Nemocnice byly plné,
spousta lidí zemřela.
Zdravotníci nestíhali,
celá země truchlila.

Mnoho špatných rozhodnutí
vláda tehdy dělala.
Nedošlo však ke zlepšení,
všechno jenom zhoršila.

A že by to nebyl sen?
Zlý sen stal se realitou.
Nemůžeme chodit ven,
rouškou máme tvář zakrytou.

I když to byl těžký rok,
statečně dál bojujeme,
s covidem držíme krok,
my tu bitvu vyhrajeme!!!

UPS, 2021

Jelínek Bořek, 9. B

Jednou takhle zrána, up...,
vyšel Číňan na nákup.
Koupil si tam netopýra
a s ním též korony vira.

Přišla na to vláda,
zavřela ho na měsíc.
Moc to ale nepomohlo,
vir se šířil stále víc.

Děda, pes i babička
už se dávno strachují,
že turisté s virem
sem a tam si cestují.

Naši už to vesměs mají,
mnohohlasně chrchlají.
Nové zprávy z Kréty značí,
že i k nim zlý virus kvačí.

Rouška, respík, rukavice.
Nestíhají nemocnice.
Hospodářství stagnuje,
snad jen vir se raduje.

A to není všechno.

Z plastů ostrovy rostou.
Jak říct to větou prostou.
Lidská blbost a lenost jsou na vině.
Ty ničí planetu jedině.

Smutno mi z toho všeho je,
vždyť není to moje vina.
To fabriky a auta zemi zahřívají
a průmyslníci se dobře mají.

Lidská lenost,
zlo všech zel,
přerostla i na místa nedotčená,
až na sever.

Ledovce teplem roztávají,
zvířata houfně vymírají.
Příroda odpustila mnoho.
A proto už nechme toho!

Rozum do hrsti vezměme už
a jako jeden muž
začneme chránit naši zem,
nebo tu brzy nebudem!

NAŠE PLANETA

Kateřina Domanská, 9.B

Byla jedna planeta
a ta měla mláďata,
byla to však čuňata.

Ničila ji tak strašně,
že musela jim ukázat,
kdopak tady vládne
a koho musí poslouchat.

Posílá jim výstražná znamení,
tornáda, kůrovce, sucho a záplavy
a pokud se lidé brzy nezmění,
nastěhuje sem místo nich marťany.

COVIDOVÁ SITUACE

Rýva Jakub, 9.B

Normální život se všem změnil,
když se tu koronavir zjevil.
Nikam nemůžeme,
A nic s tím nezmůžeme.

Ve vládě se hádají,
co povolí a co zakáží.
Na nová nařízení čekáme,
kam teda chodit můžeme?

Normální život se všem změnil,
na online komunikaci se proměnil.
Covidová čísla stoupla,
křivka za leden se zhoupla.

Roušku už všichni dobře známe,
při chůzi se v ní rychle zadýcháme.
Rouškou se navzájem chráníme,
díky ní zatím neumíráme.

DNEŠNÍ DOBA

Tomáš Vorlíček, 9.B

Covid - je už stará věc,
překvapuje ale dodnes.
Každým dnem je to horší.
Jako noční můra, co nekončí.

Školy zavřené, firmy také,
špatný tah vlády - jak nečekané.
Teď už jen čekat, co dalšího nás nemine.
Je to jako čekat na smrt, ale nebolestivě.

Byl jsem venku s Káčou,
na teploměru teď stupně skáčou.
Nevím, jestli kvůli Kačce nemám covida,
byl jsem totiž i v blízkosti Davida.

Normální život i tak ale nepřestává.
Zapnu discord a pokecám s klukama.
Škola se však změnila.
Už není, jako bývala.

OBSAH

<i>Veronika Kašáková, 2.A</i>	3
<i>Eliška Šerá, 4.A</i>	4
<i>Vivien Jankulová, 5. B</i>	5
<i>Bělina Jan, 6.A</i>	6
<i>Smejkalová Kateřina, 6.A</i>	7
<i>Edr Ondřej, 6.A</i>	8
<i>Adéla Jeřábková, 6.B</i>	10
<i>Stichauer Jan, 6.B</i>	12
<i>Gabriela Sochůrková, 7.B</i>	13
<i>Anna Boumová, 7.A</i>	14
<i>Fuchsová Adéla, 7.B</i>	16
<i>Ziecinová Sofie, 7. A</i>	18
<i>Novotná Anežka, 7.B</i>	21
<i>Denis Jirava, 7.B</i>	22
<i>Jelínková Terezie, 8.A</i>	25
<i>František Maxa, 8.A</i>	26
<i>Adam Petřík, 8.B</i>	28
<i>Ondřej Náčovský, 8.A</i>	30
<i>Dominik Bláha, 8.B</i>	32
<i>Dominik Vašíček, 8.B</i>	33
<i>Jakub Anděl, 8.B</i>	34
<i>Jan Šveněk, 8.B</i>	35
<i>Jiří Filip, 8.B</i>	36
<i>Kristýna Andrllová, 8.B</i>	38
<i>Olena Osowska, 8.B</i>	39

<i>Martin Jindřich, 8.B</i>	40
<i>Šimonová Veronika, 8.B</i>	42
<i>Štěpán Kopecký, 8.B</i>	44
<i>Anna Flekalová, 9.A</i>	45
<i>Vojtěch Förster, 8.B</i>	46
<i>Fuchsová Kateřina, 9.B</i>	48
<i>David Šulc, 9.A</i>	50
<i>Janečková Natálie, 9.A</i>	51
<i>Milan Fanta, 9.A</i>	52
<i>Marek Nerád, 9.A</i>	53
<i>Martin Štichauer, 9.A</i>	54
<i>Vladimír Klouda, 9.A</i>	55
<i>Pivoňka Tomáš, 9.A</i>	56
<i>Zuzana Žigmundová, 9.A</i>	58
<i>Aleš Kokstein, 9.B</i>	59
<i>Anna Jelínková, 9.B</i>	60
<i>Jan Čekal, 9.B</i>	61
<i>Hudík Dominik, 9.B</i>	62
<i>Filipová Veronika, 9.B</i>	64
<i>Janata Jakub, 9.B</i>	66
<i>Jelínek Bořek, 9. B</i>	68
<i>Kateřina Domanská, 9.B</i>	70
<i>Rýva Jakub, 9.B</i>	71
<i>Tomáš Vorlíček, 9.B</i>	72

Veronika Kašáková, 2.A

CO NOVÉHO NA ZEMI?

Sbírka žakovských básní a próz ke Dni Země 2021

Vydala: Základní škola Zruč nad Sázavou v roce 2021

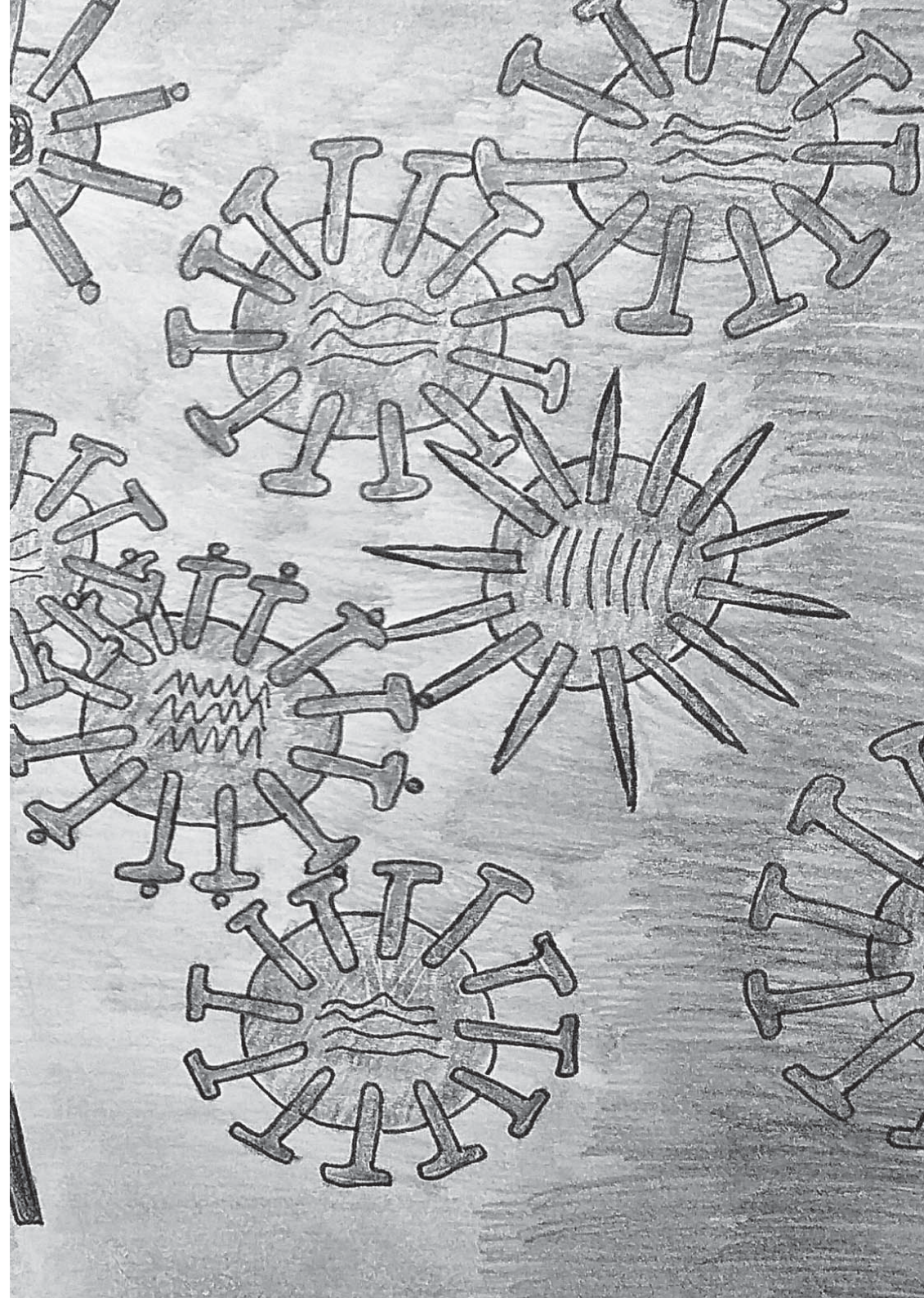
Ilustrace (vnější část obálky): Natálie Vosáhlová, 9.B

Ilustrace (vnitřní část obálky): Martin Štichauer, 9.A

Náklad: 56 ks

Grafika, tisk: Lepor Kutná Hora – www.lepor.cz

Sbírka byla sestavena z příspěvků žáků ZŠ Zruč nad Sázavou do literární soutěže, konané u příležitosti oslav Dne Země 2021.

ZŠ Zruč nad Sázavou

2021